

La diversió virtut

Un niño de dos años

Fernando

Fernando es un niño que tiene ahora dos años. Fernando ha venido de Salamanca, con sus padres. Y los padres de Fernando han venido a vivir con nosotros porque, al carecer allí de trabajo, recibieron noticia de que aquí sí que lo tendrían. Y así están, ahora: con la esperanza de un trabajo próximo, que les permita vivir; con la esperanza de una vivienda que pueda sustituir el cuarto que han tenido que ocupar para guarecerse... Dirás, lector amigo, que es el caso de tantos y tantos inmigrantes. Sí, es el caso de tantos. Ello no quita en nada la hondura del problema, ni nuestro deber de caridad auténtica hacia ellos. De caridad después de resuelta la parte de la justicia.... Pero, en fin, «Cáritas» se está ocupando de todo ello y no es el problema general el que queremos traer aquí.

Fernando y su parálisis

Hablábamos de Fernando, el niño de dos años que, con sus padres y su hermanita -tres años- han venido a vivir con nosotros. Y es de Fernando de quien queremos hablar porque, hace un año sufrió una parálisis y, consecuencia de ello, presenta ahora, según el médico que -por gestión de Cáritas le ha visitado- algunos defectos funcionales: una pierna parece más corta que la otra, tiene basculación de pelvis y la rotación externa de la pierna izquierda. El problema se presenta, pues, para el logro de la readaptación, la corrección de estos defectos consecuencia de la poliomielitis.

Con sólo 1.000 ptas.

Fernando precisa ahora una cama de inclinación que le permita corregir los defectos. Este es nuestro llamamiento: la cama vale unas mil pesetas y entre toaos bien podemos proporcionársela a través de la Cáritas. Entre todos, lector amigo, tenemos la palabra. Fernando, aún sin saberlo, tiene su futuro pendiente de nuestra generosidad.

CARITAS

De primer antuvi sembla que poder assegurar que el divertir-se està renyit amb la virtut de l'austeritat. O més encara; que aquell cristià que de mica en mica vol perfeccionar-se, que vol esdevenir sant, no pot divertir-se.

En les planes de l'Evangeli llegim: «Si algú vol venir darrera meu, que es renunciï a si mateix i em segueixi» (1). Aquesta dita de Jesús i el parer d'alguns autors ascètics fonamentada, per lo que sembla, amb afirmacions dels sants pares, ha fet que surés en l'ambient aquest criteri: la diversió segueix un camí del tot diferent al de la perfecció cristiana.

No és que desautoritzem l'Evangeli; Déu nos en guardi sí, però, que convé que usem de la raó i la il·luminem amb les veritats que ens ensenya el diví Mestre.

...

La virtut moral, segons St. Tamas, «és l'hàbit que obra segons la recta raó» (2); i és obrar segons la recta raó emprant algunes vegades de la diversió per aconseguir la pau de l'ànim.

Més encara, podem dir que és contra la virtut, perquè és anar contra la raó, el fer-

se pesat, no essent agradable i molestant les diversions del pròxim.

Aixís doncs, sempre que usem de la diversió per el descans de l'ànima, serà practicar la virtut de la diversió.

La civilització moderna, amb les seves presses i complicacions, fa que ens sigui més necessària la diversió. I el jovent, mogut per naturalesa, necessita més de les diversions que no les persones grans, per a compensar l'esforç a que es veu obligat en les seves ocupacions espirituals. Lo dolent és que seguint el ritme de l'època la diversió en comptes de descans ens posi més inquietut, en comptes de tranquil·litzarnos ens augmenti, moltes vegades, l'angoixa.

Es des d'aleshores que la diversió esdevé inútil, i lícita; perquè no obté el fi que es proposa: el de pacificar l'esperit.

Cal tenir sempre per norma de vida cristiana, en aquest camp de les diversions, aquest fi que persegueixen, i l'austeritat, virtut, no s'oposarà a qualsevol d'elles, sinó únicament a les desordenades, inútils i que durin massa estona.

Mn. M. Filella.

(1) Mt. 16, 24

(2) II-II q. 163 a. corp

L'actualitat té un nom: Kuwait

Heus ací un país de quinze mil quilòmetres quadrats, dos-cents mil habitants i cinquanta milions de dòlars mensuals d'ingressos nomenats com a «royalties» per l'obtenció del petroli. A part jornals ben pagats a tots els obrers de les companyies petrolíferes que són la inmensa majoria dels habitants. A través del desert, en els mapes s'hi dibuixa una ratlla negra que assenyalava els límits del país. Aquella ratlla vol dir que en aquell lloc acaban les possibilitats de viure amb un mínim de comoditats. A l'altra banda de la ratlla, l'home coneixerà i sofrirà la misèria.

Ratlles absurdes les que assenyalen fronteres. Tant absurdes com arrelades en l'esperit dels homes. els quals fins i tot quan volen suprimir-les, ho fan amb l'ànim de traçar-ne de noves. Ho fan amb l'afany d'incorporar nous territoris dins d'una nova frontera.

Quan contemplem les innumbrables ratlles que separen els homes; quan pensem en els homes i els pobles dividits per una ratlla i en els homes i els pobles dominadors o subjugats també per unes ratlles; quan pensem en tot allò que es vol dir amb el mot «estranger» o amb el mot «nacional»; no podem deixar de beneir el Senyor per haver-nos fet cristians i fills de l'Església que respectant la personalitat de cada home i de cada poble ens agermana a tots en un sol ramat. en una sola família, en la comuna condició de fills d'un mateix Pare.